

Nagrada za službu

„Jer ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge.“

Marko 10:45

Bližio se kraj Isusove službe. Više od tri godine Učitelj je pozivao svoje učenike i poučavao ih. Prepoznali su ga kao Mesiju, nasljednika svih Božjih obećanja, onoga preko koga će biti uspostavljeno Mesijansko kraljevstvo, koje će blagosloviti sve obitelji čovječanstva - mrtve kao i žive.—1. Mojsijeva 22: 18; Galaćanima 3: 8

Učitelj ih je nadasve uvjeravao da će, ako budu vjerni, sjediti s njim na njegovom prijestolju. (Matej 19: 28) Međutim, nije im rekao da će njegovo kraljevstvo biti duhovno i da će im trebati „promjena“ „prvog uskrsnuća“ prije nego što mogu biti dionici u njemu. (1. Korinćanima 15: 51, 52; Otkrivenje 20: 6) Još im nije jasno dao do znanja da će proći cijelo doba prije nego što budu dionici kraljevstva i prije nego što se samo kraljevstvo uspostavi među ljudima. Pa ipak, sve je to nagovijestio. Rekao je: „Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi. No kada dođe on – Duh Istine, ... navješćivat će vam ono što dolazi.“—Ivan 16: 12, 13

Isus je, međutim, počeo učenicima prenositi dio vijesti koje su im bile potrebne da znaju i cijene, kako ne bi bili potpuno shrvani i obeshrabreni. Rekao im je da ide u Jeruzalem; da će mnogo pretrpjeti i biti

ubijen. Petar, uvijek hrabar, tada je dobio strogi ukor. Pokušao je ispraviti Učitelja rekavši: „Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!“ Petar je vjerovao da je Isus Mesija Izraelov i da će uskoro uspostaviti svoje kraljevstvo. Bilo mu je nezamislivo da će Gospodin biti ubijen. Međutim, Isus je ukorio Petra rekavši: „Nosi se od mene, sotonu! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!“—Matej 16: 21-23

U istoj lekciji, Isus je također uključio izjavu da će „uskrsnuti trećeg dana.“ (vs. 21) Međutim, budući da učenici nisu mogli shvatiti pomisao da će Isus umrijeti, ove dodane riječi morale su im se činiti poput „mračne izreke“ Učitelja koja se činila tako tajanstvenom. Možda su se sjetili i Isusovih riječi u drugoj prilici: „Ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi!“ (Ivan 6: 53) Ovo je bila još jedna zamršena izjava koju nisu mogli razumjeti.

Bilo je mnogo prilika kada učenici nisu mogli shvatiti značenje Učiteljevih riječi; često su im se činile toliko drugačijima od onoga što su očekivali. Na njihovu čast, imali su dovoljno vjere da nastave slijediti Isusa, ali kako su mogli razumjeti riječi koje je izgovorio? Tek nakon Pedesetnice u potpunosti su shvatili situaciju i ono što im je Isus rekao. (Djela apostolska 2: 1-4) Tamo je Duh Sveti počeo pojašnjavati božansko uređenje - da Kristove patnje, uključujući udove njegova tijela, crkvu, moraju doći prve, prije nego što se otkrije slava kraljevstva i počnu blagoslovi svijetu.—1. Petrova 1: 11

Zdesna i slijeva

Još jedno evanđelje nam govori da je majka Jakova i Ivana došla s njima i izrazila njihovu molbu: „Reci da ova moja dva sina u tvome kraljevstvu sjednu uza te, jedan tebi zdesna, drugi slijeva.“ (Matej 20: 20-21) Vjerovali su da je vrijeme za dijeljenje časti kraljevstva vrlo blizu. Ne moramo pretpostavljati da su ova dva draga učenika tražila položaje najbliže Učitelju samo zbog slavljublja. Naprotiv, vjerujemo da su jako voljeli Gospodina i stoga mislili da mogu cijeniti blizinu s njim više nego možda neki drugi učenici. Doista, bilo im je dopušteno da dođu bliže nego većini dvanaestorice. U nekoliko posebnih prilika Gospodin je sa sobom poveo istog Jakova i Ivana, kao i Petra. Bili su s njim na Svetoj gori, i pri buđenju Jairove kćeri, i u Getsemanskom vrtu. (Matej 17: 1-5; Luka 8: 41, 42, 49-56; Marko 14: 32-34) Bili su odani učenici koje je Gospodin jako volio.

Pažljivo zapamtimo Isusove riječi. Izjavio je da će, iako će u njegovom kraljevstvu biti istaknutih mjesta, ona neće biti raspoređena od njega, nego od Oca. Rekao je: „Sjesti meni zdesna ili slijeva – to nisam ja vlastan dati, to je onih kojima je pripremio moj Otac.“—Matej 20: 23

Otac stoji kao predstavnik apsolutne pravde i pravdoljubivosti. Položaji u nebeskoj etapi Milenijskog kraljevstva, kakav god oblik poprimili, ne smiju se davati na temelju puke pristranosti, već na temelju vjernosti i pripadnosti, i sve će biti po milosti. (Efežanima 2: 8) Sam Gospodin Isus imat će najviše mjesto jer je dostojan. „Onomu koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu blagoslov i čast, i slava i vlast u vijeke vjekova!“ (Otkrivenje 5: 12) Doista, Otac je

dao našem Gospodinu čast i veliku slavu, uzvisivši ga sebi zdesna. Vrhunac njegove kraljevske slave doći će kada crkva, tijelo Kristovo, bude dovršena i svi „pozvanici, izabranici, vjernici“ prime obećani „vijenac života“.—Otkrivenje 17: 14; 2: 10

Što znači Kraljevstvo

Stoljećima je među kršćanima vladala zbrka u vezi s kraljevstvom Mesije koje su Isus i apostoli tako često spominjali. Međutim, u početku nije bilo zbrke, niti gotovo dvjesto godina nakon Isusovog vremena. Rana Crkva je vrlo dobro razumjela obećanje da će Mesija doći drugi put. Primit će crkvu da se proslavi s njim i uspostaviti kraljevstvo božanske moći za vladavinu svijetom i podređivanje svega Božjoj volji; i znali su da će ovom mesijanskom kraljevstvu trebati tisuću godina da ispuni svoju misiju.—Ivan 14: 2, 3; Matej 25: 31; Otkrivenje 20: 6

Međutim, malo-pomalo se pojavila teorija da će crkva na zemlji biti organizirana kao Mesijino kraljevstvo i da će osvojiti svijet prije Isusovog Drugog dolaska. Ovo nebiblijsko gledište promijenilo je cijeli tijek crkvene povijesti. Propovijedanje Evanđelja više nije bilo s ciljem pozivanja i usavršavanja „malog stada“, koje bi imalo uho koje čuje i srce koje cijeni, kako bi ih pripremilo za čast i slavu kraljevstva. (Luka 12: 32) Umjesto toga, tijekom se dramatično promijenio. Nakon toga, nastojalo se preuzeti građansku vlast. Počele su spletke, iznosile su se lažne tvrdnje i nastojalo se steći kontrolu nad kraljevima i narodima. Korišteni su progoni; i koliko god je to bilo moguće, nagovaralo se i prijetilo se građanskim vladarima kako bi se uspostavila svjetska vlast crkve.

Neko vrijeme, ova su nstojanja cvjetala; ali od početka devetnaestog stoljeća pomisao na crkvenu vlast nad Zemljom uglavnom je nestala. U nastaloj zbrci, mnogi su izgubili svaku vjeru u Mesijansko kraljevstvo, a malo tko ga traži pri Kristovom Drugom dolasku. U nedoumici, neki raspravljaju o duhovnom kraljevstvu kao o pukom prebivalištu u srcima vjernika. Drugi vjeruju da je Kristovo kraljevstvo sada zastupljeno u velikim svjetskim vladama. Pa ipak, oni su dodatno zbunjeni kada razmatraju zašto su određeni dijelovi Mesijanskog kraljevstva stvorili velike vojske kako bi potencijalno ratovali protiv drugih dijelova istog kraljevstva ili ih uništili.

Rezultat sve te zbrke bio je taj da se mnogima koji se izjašnjavaju kao kršćani biblijska učenja jednostavno ne čine dosljednima ili logičnima. Inače bi vidjeli da Jakov, Ivan i ostali apostoli ne mogu sjediti na „dvanaest prijestolja“ bez vladajućeg kraljevstva. (Matej 19: 28) Također bi vidjeli da kraljevstvo tek mora doći u budućnosti, u skladu s Gospodnjom molitvom: „Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!“ (Matej 6: 10) Dok nastojimo saznati i razumjeti više o Božjem planu spasenja, moramo s poštovanjem proučavati Bibliju i svakodnevno „istraživati Pisma“. (Ivan 5: 39; Djela apostolska 17: 11) Čineći to, primit ćemo velike blagoslove i shvatiti da je Mesijino slavno kraljevstvo, iako još nije uspostavljeno na zemlji, „blizu, na vratima“—Matej 24: 33

"Možete li"

Dvojici dragih učenika i njihovoj majci, koja je za njih tražila posebna mjesta blizu Učitelja u kraljevstvu, Isus je dao do znanja da će svaki položaj u

nebeskom kraljevstvu zahtijevati ispunjavanje određenih uvjeta. Nije bilo dovoljno što su bili pozvani na učenje. Nije bilo dovoljno što su se svega odrekli kako bi slijedili Gospodina; što su bili s njim, što su naučili njegova učenja i što su ih prihvatili. Mora postojati nešto više; inače možda neće ući u duhovnu etapu kraljevstva.

Te je uvjete Učitelj objavio rekavši: „Ne znate što istete. Možete li piti čašu koju ću ja piti?“ (Matej 20: 22) Što je time mislio? Koje je značenje „čaje“ i „krštenja“ na koje je Isus mislio, a za koje je rekao da se ne odnose samo na njega samog već i na one koji će biti njegovi vjerni sljedbenici?

Odgovaramo da je Isusova „čaja“ bila ona na koju se on na drugom mjestu osvrnuo, rekavši: „Čaju koju mi daje Otac zar da ne pijem?“ (Ivan 18: 11) U božanskom uređenju Bog je već označio da onaj kome će biti povjerena slava, čast i moć Mesijanskog kraljevstva na blagoslov svijeta, prvo mora pokazati vjernost dostojnu te časti i slave. U slučaju samog Isusa, čaja je značila sva ona iskustva služenja, sramote, poniženja, žrtve i patnje, koja je sve vjerno podnio tijekom tri i pol godine svoje zemaljske službe, a koja je u potpunosti ostvario na Kalvariji kada je uzviknuo: „Dovršeno je!“—Ivan 19: 30

Kao Kristovi učenici, moramo slijediti primjer koji nam je dao dok prolazimo kroz slična iskustva kao i on. Bit ćemo uspješni u postizanju subaštine s Učiteljem u njegovoj kraljevskoj slavi, časti i moći samo ako prije svega pokažemo odanost i vjernost u pogledu patnje, žrtve i služenja, dok hodamo njegovim stopama.—Rimljanima 8: 17; 2. Timoteju 2: 11, 12

Kad je Isus govorio o „krstu kojim sam kršten“, mislio je na svoje krštenje žrtvenom smrću. Ponovno je govorio o tome kratko vrijeme kasnije, rekavši: „Ali krstom mi se krstiti i kakve li muke za me dok se to ne izvrši!“ (Luka 12: 50) Učiteljevo krštenje vodom na početku njegove službe bilo je samo simbol njegovog istinskog krštenja. Njegov silazak u vodu, potapanje u njoj i izlazak iz nje predstavljali su njegov silazak u žrtvenu smrt i njegovo uskrsnuće iz nje. Njegovo pravo krštenje u smrt napredovalo je tri i pol godine, od Jordana do Kalvarije. Kad je na križu povikao: „Dovršeno je!“, mislio je da je njegovo krštenje u smrt dovršeno. Uzdignut je iz tog stanja smrtnog krštenja trećeg dana Očevom moćnom silom, njemu zdesna, na položaj koji će uvijek zauzimati.—Efežanima 1: 19-22; Kološanima 3: 1; Hebrejima 1: 1-3

To je bilo Isusovo krštenje. Značilo je potpuno odricanje od svih zemaljskih prava. Sada je pitao te drage učenike jesu li spremni i voljni slijediti ga do te mjere - biti dionici njegove čaše služenja, žrtve i patnje, te njegovog krštenja u smrt. (Rimljanima 6: 3-5) Samo vjernim slijeđenjem njega mogli su se nadati da će imati udjela u njegovom nebeskom kraljevstvu. Isto načelo vrijedi za sve Isusove sljedbenike. Na svakome od nas je da odluči hoćemo li piti iz njegove čaše i hoćemo li sudjelovati u njegovom krštenju u smrt. Samo ponizni, požrtvovni, moći će ili će biti voljni ući u takvo iskustvo.

Primjenjujući prethodno navedeno na stavove o kraljevstvu koje mnogi imaju, možemo s pravom postaviti ova pitanja. Kako bi se ti osjećaji mogli primijeniti na različita zemaljska kraljevstva? Je li

potrebno da zemaljski vođe sudjeluju u Kristovim patnjama i žrtvuju se do smrti prije nego počnu vladati? Je li teško postići članstvo u zemaljskim institucijama zvanim Kristova crkva? Je li potrebno samoodricanje da bi se ušlo u njih? Jesu li svi koji su u njima „pokopani“ s Kristom u krštenju - u njegovu smrt? Jesu li svi sudionici njegovih patnji? Sigurno ne! Samo ispravan pogled na nebesko kraljevstvo uklapa se u ove različite izjave. Moramo uvidjeti da je to „dragocjeni biser“ koji treba dobiti, a za koji se sve ostalo mora žrtvovati.—Matej 13: 46

"Možemo"

U izvještaju o ovom događaju učenici su odgovorili Isusu: „Možemo!“ - to jest, bili su spremni prihvatiti piti iz Učiteljeve čaše i sudjelovati u njegovu krštenju. (Matej 20: 22) Nisu jasno znali što sve to znači; ali bili su sposobni i voljni učiniti sve što bi Isus naredio. Tako mora biti sa svima koji će, poput tih vjernih učenika, biti „nadmoćni pobjednici“ i sudjelovati s Otkupiteljem u slavi, časti i besmrtnosti obećanoj članovima njegovog „tijela“, crkvi.—Rimljanima 8: 37; 2: 7; 1. Korinćanima 12: 27

U izvješću koje razmatramo, Isus je odgovorio učenicima: „Čašu ćete moju doduše piti, ali sjesti meni zdesna ili slijeva – to nisam ja vlastan dati, to je onih kojima je pripremio moj Otac.“ (Matej 20: 23) To jest, njihova spremnost je sve što je Gospodin razumno mogao zahtijevati od svojih učenika. Nitko od nas nema moć i sposobnost koju je Isus posjedovao. Po prirodi smo grešnici. Bio je „svet, nedužan, neokaljan, odvojen od grešnika.“ (Hebrejima 7: 26) Stoga možemo jednostavno posvetiti svoju volju činjenju dobra. Gospodin nas

mora uzeti pod svoju skrb i u svoju školu patnje i iskustva. Tada će nam dati lekcije potrebne da dokažemo svoju odanost i vjernost, čak i do smrti. Kako je milostivo što nam je Bog, zbog naše slabosti kao članova palog roda, u Spasitelju dao „milosrdnog i ovjerovljenog Velikog svećenika.“ (Hebrejima 2: 17) Dakle, samo kroz Isusa možemo se nadati da ćemo postići nebesko kraljevstvo.

Glavni sluga—Najpoštovaniji

Drugi apostoli bili su ogorčeni što su Jakov i Ivan, zajedno sa svojom majkom, podnijeli takav zahtjev. (Matej 20: 24) Međutim, taj je događaj pružio Isusu priliku da postavi smjernice koje moraju upravljati onim što će predstavljati veličinu u Mesijanskom kraljevstvu. Tko god bude najviše služio drugima, s poniznošću i ljubavlju, time će Bogu pokazati veću podobnost za viši položaj. (Galaćanima 5: 13) To se razlikuje, kako Isus kaže, od uobičajenog tijeka stvari, gdje gospodovanje obično ne znači služiti drugima, već biti služen.—Luka 22: 25, 26

Vladavina kraljevstva bit će takva da će onaj koji najviše služi imati najveću čast. Sam Isus je iznad svega sluga iznad svih ostalih. Stoga je njegov položaj najviši u kraljevstvu po božanskom imenovanju, a drugi će se rangirati uz njega proporcionalno njegovom duhu ljubavi, služenja, poslušnosti i odanosti. Svojim sljedbenicima Učitelj je rekao: „Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj. Ako mi tko hoće služiti, počastit će ga moj Otac.“—Ivan 12:26 ■